

Паниум — Номер десет

Възходът и падението на народите: запечатването на 144 000 и скритата пророческа история на Даниил 11:10–16

Jeff Pippenger

2025-04-16

Темата в единадесети и дванадесети стих е възходът и падението на южния цар, както и последният възход и падение на Съединените щати, представени в последния президент във втори стих, като последен земен представител на силата на змея; както и последният възход и падение на Организацията на обединените нации, представени в трети и четвърти стих. Пети до девети стих представят историята на папската власт от 538 до 1798 година. 538 година бележи овластяването на папската власт, 1798 година бележи смъртоносната рана на папството и следователно пети до девети стих представят последния възход и падение на звяра. Десети стих отбелязва 1989 година като падението на южния цар, представено в бившия Съветски съюз.

„На всеки народ, излязъл на сцената на действие, е било позволено да заеме своето място на земята, за да се види дали ще изпълни намерението на „Стража и Светия“. Пророчеството е проследило възхода и падението на великите световни империи — Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. С всяка от тях, както и с народите с по-малка мощ, историята се е повтаряла. Всяка е имала своето време на изпит, всяка е претърпяла неуспех, славата ѝ е повяхвала, силата ѝ се е оттегляла и мястото ѝ е било заемано от друга....“

„От възхода и падението на народите, както е ясно разкрито в страниците на Свещеното Писание, те трябва да се научат колко безстойностни са само външната и светската слава. Вавилон, с цялата си мощ и великолепие, каквито нашият свят никога оттогава не е виждал — мощ и великолепие, които на хората от онова време са се стрували тъй устойчиви и трайни, — колко напълно е отминал! Като „цвѣта на тревата“ той е загинал. Така загива всичко, което няма Бога за своя основа. Само онова, което е свързано с Неговото намерение и изразява Неговия характер, може да устои. Неговите принципи са единствените неизменни неща, които нашият свят познава.“ Възпитание, 177, 184.

Стихове единадесет и дванадесет посочват окончателното въздигане и падение на южния цар, представен от Русия. Стихове тринадесет до петнадесет посочват окончателното въздигане и падение на Съединените щати. Целият пророчески разказ на единадесета глава е изграден върху структурата на въздигането и падението на царства. Изследователят на пророчеството трябва да вземе предвид този факт, ако изобщо има някаква възможност правилно да разграничи пророческата вест на единадесета глава.

Основополагащата гледна точка към единадесета глава на Даниил е, че тя се състои от повтарящи се илюстрации на възхода и падението на царства. Когато сестра Уайт заявява: „Така загина Мидо-Персийското царство, както и царствата на Гърция и Рим“, тя определя

„Гърция“ като змея, „Рим“ като звяра, а „Мидо-Персия“ като лъжепророка. Тя посочва окончателния възход и падение на последното земно царство, което се състои от змея, звяра и лъжепророка, които започват своя възход при неделния закон и водят света към Армагедон в изпълнение на Откровение 16:12–21. Тя насочва Божия народ към „възхода и падението на народите, както са ясно разкрити в страниците на Свещеното писание“ като гледната точка, която трябва да бъде възприета, за да „се научи колко безстойности са чисто външната и светската слава“.

Причината да имаме нужда „да се научим колко безстойностна е само външната и светска слава“ е, за да разберем по-пълно, че всичко погива, „което няма Бога за своя основа“. Следователно въпросът дали имаш Бога, или нямаш Бога за своя основа, е въпрос на живот и смърт. От този момент в развитието на мисълта сестра Уайт след това определя какво означава да имаш Бога за своя основа, когато заявява: „Само онова, което е свързано с Неговото намерение и изразява Неговия характер, може да устои.“ Току-що тя е обяснила, че всичко, което не е върху Божията основа, погива, и че двоякото условие за онова, което е изградено върху основата, е дали дадено нещо е „свързано с Неговите намерения“ и дали „изразява Неговия характер“. Неговият характер е Неговата основа.

След това, в заключителното изречение на абзаца, тя заявява, че „Неговите принципи са единствените непоклатими неща, които нашият свят познава.“ Божият характер е Неговите принципи, а Неговите принципи изразяват Неговия характер. Въпрос на живот и смърт е как човечеството се отнася към Бога като към основата на всичко. Поддържам, че основополагащата структура на единадесета глава на Даниил е изградена върху повествованието за възхода и падението на царства. Има един пасаж, в който Вдъхновението ни известява за правилен вид изучаване.

„Съществува едно изучаване на историята, което не бива да бъде осъждано. Свещената история беше един от предметите в училищата на пророците. В записа на Неговите взаимоотношения с народите бяха проследявани стъпките на Йехова. Така и днес ние трябва да разглеждаме Божиите действия спрямо народите на земята. Трябва да виждаме в историята изпълнението на пророчеството, да изучаваме действията на Провидението във великите реформаторски движения и да разбираме развитието на събитията при строяването на народите за последния конфликт на великата борба.“ The Ministry of Healing, 441.

Осветеното изучаване на историята се определя като изследване на Божието отношение към народите на земята, а също и на Божието провиденциално ръководство на Неговите реформаторски движения; следователно осветената история включва външна и вътрешна линия на изследване. Целта на използването на историята за потвърждаване на Божието пророческо Слово е тази пророческа история да бъде използвана, за да „разберем развитието на събитията в строяването на народите за последния конфликт на великата борба“. Предишният абзац от Сестра Уайт бе взет от едно много просветлено обяснение на необходимостта от изграждане на пророчески модел на свещената история, основан върху основополагащата структура, представена в „възхода и падението“ на царствата.

„Като подготовка за християнска работа мнозина смятат за съществено да придобият обширно познание върху историческите и богословските писания. Те предполагат, че това знание ще им бъде помощ при преподаването на евангелието. Но техният усилен труд по изучаването на човешките мнения води по-скоро до отслабване на тяхното служение, отколкото до неговото укрепване. Когато виждам библиотеки, пълни с тежки томове историческа и богословска ученост, си мисля: Защо се харчат пари за онова, което не е хляб? Шестата глава на Йоан ни казва повече, отколкото може да се намери в подобни съчинения. Христос казва: „Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене, никога няма да огладнее; и който вярва в Мене, никога няма да ожаднее.“ „Аз съм живият хляб, слязъл от небето; ако яде някой от този хляб, ще живее довека.“ „Който вярва в Мене, има вечен живот.“ „Думите, които Аз ви говоря, дух са и живот са.“ Йоан 6:35, 51, 47, 63.

„Съществува едно изучаване на историята, което не бива да бъде осъждано. Свещената история беше един от предметите в училищата на пророците. В запис на Неговите отношения с народите бяха проследявани стъпките на Йехова. Така и днес трябва да разглеждаме Божиите отношения с народите на земята. Трябва да виждаме в историята изпълнението на пророчеството, да изучаваме действията на Провидението във великите реформаторски движения и да разбираме хода на събитията в строяването на народите за последния конфликт на великата борба.

„Подобно изучаване ще даде широки, всеобхватни възгледи за живота. То ще ни помогне да разберем донякъде неговите взаимовръзки и зависимости, колко чудесно сме свързани заедно във великото братство на обществото и народите и до каква голяма степен потисничеството и унижението на един негов член означават загуба за всички.

„Но историята, както обикновено се изучава, се занимава с постиженията на човека, с неговите победи в битка, с успеха му в придобиването на власт и величие. Божието действие в делата на хората се изпуска от поглед. Малцина изследват осъществяването на Неговата цел във възхода и падението на народите.

„И в голяма степен богословието, както се изучава и преподава, е само запис на човешки умозрения, служещ единствено да „помрачава съвета с думи без знание“. Твърде често подтикът за натрупването на тези многобройни книги не е толкова желание да се придобие храна за ума и душата, колкото честолюбие да се опознаят философи и богослови, желание християнството да бъде представено на хората в учените термини и положения.“

„Не всички написани книги могат да послужат на целта на свят живот. „Учете се от Мене“, каза Великият Учител, „вземете Моето иго върху себе си“, „научете се на Моята кротост и смирение.“ Вашата интелектуална гордост няма да ви помогне да общувате с души, които загиват поради липса на хляба на живота. Като изучавате тези книги, вие им позволявате да заемат мястото на практическите уроци, които би трябвало да научавате от Христос. С резултатите от това изучаване народът не се храни. Съвсем малко от изследванията, които толкова изморяват ума, доставя онова, което ще помогне на човека да бъде успешен работник за души.

„Спасителят дойде „да благовести на сиромасите“. Лука 4:18. В Своето учение Той употребяваше най-простите изрази и най-ясните символи. И е казано, че „простолюдието Го слушаше с радост“. Марк 12:37. Онези, които се стремят да вършат Неговото дело за това време, се нуждаят от по-дълбоко вникване в уроците, които Той е дал.

„Словата на живия Бог са най-висшето от всяко образование. Онези, които служат на народа, трябва да се хранят от хляба на живота. Това ще им даде духовна сила; тогава те ще бъдат подготвени да служат на всички класи хора.“ The Ministry of Healing, 441–443.

Сестра Уайт по-нататък пояснява, че разпознаването на проявлението на Божията сила в поставянето на царе и свалянето на царе въз основа на изборите на самия цар е истинската философия на историческото изследване.

„В историята на народите изследователят на Божието слово може да съзре буквалното изпълнение на Божественото пророчество. Вавилон, най-сетне съкрушен и сломен, отмина, защото в благоденствието си неговите владетели бяха смятали себе си за независими от Бога и бяха приписвали славата на царството си на човешки постижения. Мидо-персийското царство бе посетено от гнева на Небето, защото в него Божият закон беше потъпкан. Страхът Господен не бе намерил място в сърцата на огромното мнозинство от народа. Господстваха нечестие, богохулство и поквара. Царствата, които последваха, бяха още по-низки и по-покварени; и те се спускаха все по-ниско и по-ниско по стълбицата на нравствената стойност.“

„Властта, упражнявана от всеки владетел на земята, е дарена от Небето; и от употребата на така дарената власт зависи неговият успех. Към всеки е отправено словото на Божествения Страж: „Аз те опасам, макар че ти не Ме позна.“ Исаия 45:5. И за всеки думите, изречени някога към Навуходоносор, са житейски урок: „Затова, царю, нека ти бъде угоден моят съвет: изкупи греховете си чрез правда и беззаконията си чрез милост към сиромасите; дано така се продължи твоето благоденствие.“ Даниил 4:27.“

„Да се разберат тези неща — да се разбере, че „правдата възвишава един народ“; че „престолът се утвърждава чрез правда“ и „се поддържа чрез милост“; да се разпознае действието на тези принципи в проявлението на силата на Онзи, Който „сваля царе и поставя царе“ — това значи да се разбере философията на историята. Притчи 14:34; 16:12; 20:28; Даниил 2:21.

„Само в Божието слово това е ясно изложено. Тук е показано, че силата на народите, както и на отделните личности, не се намира във възможностите или средствата, които привидно ги правят непобедими; тя не се намира в тяхното самохвално величие. Тя се измерва чрез верността, с която те изпълняват Божията цел.“ Пророци и царе, 501, 502.

Темата в стихове единадесет и дванадесет е възходът и падението на южния цар, но още по-важно е, че тези стихове отбелязват запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и втория от трите изпита, започнали във времето на края през 1989 година, както е представено в стих десети.

Това запечатване е представено чрез Даниил в рова на лъвовете, тримата достойни в огнената пещ, Даниил и тримата достойни, молещи се, за да разберат съня на Навуходоносор за образа на зверовете във втора глава, Даниил, който в девета глава отправя молитвата от Левит двадесет и шеста глава, мъдрите, които разбират увеличаването на знанието, Исус Навин, от когото е отнет грехът му, в Захария, трета глава, Зоровавел в четвърта глава, Йосиф, който става втори управител в Египет, учениците в горницата в продължение на десет дни преди Петдесетница, милеритите на лагерното събрание в Ексетър, Лазар, който води шествието при Триумфалното влизане, и сто четиридесет и четирите хиляди в Откровение, седма глава.

Единадесетият стих настъпи през 2014 година в началото на украинската война, а през юли 2023 година започна зрителният изпит, при който Божият народ бива „направен бял“. Петата линия в единадесета глава обхваща стихове тринадесети до петнадесети.

Преглед на петата линия

Защото северният цар ще се върне и ще изведе множество по-голямо от предишното; и несъмнено ще дойде след известни години с голяма войска и с много богатства. И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; също и насилниците измежду твоя народ ще се възвисят, за да утвърдят видението; но ще паднат. И тъй, северният цар ще дойде, ще издигне насип и ще превземе най-укрепените градове; и силите на юга няма да устоят, нито избраният му народ, нито ще има сила да се устои. Данаил 11:13–15.

Тези стихове се изпълниха през 200 г. пр. Хр. и посочват битката при Паний, която включва противостоящите царе и техните съюзи; същевременно тези стихове бележат и момента в историята, когато езическият Рим за пръв път утвърди присъствието си в историята на Данаил единадесета глава. Стиховете включват окончателното въздигане и падение на шестото царство от библейското пророчество, но също и библейската история за посещението на Христос в Кесария Филипова, където Петър посочва запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази история е предобраз на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди с настъпването на третото от трите изпитания в дванадесета глава, състоящо се в това да бъдат „очистени, избелени и изпитани“.

Тези три стиха водят към шестнадесети стих, където е представен неделният закон в Съединените щати. Когато лагерното събрание в Ексетър приключи на 17 август 1844 г., разумните девиси занесоха вестта на Среднощния вик по източното крайбрежие на Съединените щати за шестдесет и шест дни. Има период, в който всички девиси се събуждат, а едната група няма елей, и всичко, което това определя. Когато името на Симон Варйона беше променено на Петър, е отбелязано запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. От този момент нататък Исус започна да учи учениците за събитията, свързани с кръста.

Кръстът е символ на края на благодатното време, и Уилям Милър, който бе предобразен от Йоан Кръстител, а той от своя страна бе предобразен от Илия, бе издигнат, за да представи

„събитията, свързани с края на благодатното време“, както сториха и Йоан Кръстител, и Илия. Йоан го изрази така.

А когато видя мнозина от фарисеите и садукееите да идват на кръщението му, каза им: Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Матей 3:7.

Илия го изрази така.

И Ахав направи ашера; и Ахав вършеше още повече, за да разгневява Господа, Израилевия Бог, отколкото всички израилеви царе, които бяха преди него. В неговите дни хиелецът от Ветил съгради Ерихон: положи основите му с Авирама, своя първороден, и издигна портите му със Сегув, най-младия си син, според словото на Господа, което Той беше изговорил чрез Иисус, Навиновия син. И Илия Тесвиецът, от жителите на Галаад, каза на Ахав: Заклевам се в живота на Господа, Израилевия Бог, пред Когото стоя, че през тия години няма да има ни роса, ни дъжд, освен по моя дума. 3 Царе 16:33–17:1.

Говорейки за делото на Уилям Милър като съвременен реформатор, сестра Уайт заяви:

„Беше необходимо хората да бъдат събудени за своята опасност; да бъдат подтикнати да се приготвят за тържествените събития, свързани с края на благодатното време.“
Великата борба, с. 310.

Последните шест стиха на Даниил единадесета глава представляват „събитията, свързани с приключването на благодатното време“. Тези събития бяха разпечатани във времето на края през 1989 година и бяха ясно разкрити.

„Преди Своето разпятие Спасителят обясни на Своите ученици, че трябва да бъде умъртвен и да възкръсне от гроба, и ангели присъстваха, за да запечатат думите Му в умовете и сърцата им. Но учениците очакваха временно освобождение от римското иго и не можеха да понесат мисълта, че Този, в Когото бяха съсредоточени всичките им надежди, трябва да претърпи позорна смърт. Думите, които трябваше да помнят, бяха прогонени от умовете им; и когато настъпи времето на изпитанието, то ги завари неподготвени. Смъртта на Исус така напълно разруши надеждите им, сякаш Той изобщо не ги беше предупредил. Така и в пророчествата бъдещето е открито пред нас също тъй ясно, както беше открито пред учениците чрез думите на Христос. Събитията, свързани с приключването на благодатното време и с делото на приготвление за времето на скръбта, са ясно представени. Но мнозина нямат повече разбиране за тези важни истини, отколкото ако никога не бяха им били открити. Сатана дебне, за да грабне всяко впечатление, което би ги направило мъдри за спасение, и времето на скръбта ще ги завари неприготвени.“ Великата борба, 595.

Именно в Кесария Филипова, която е Паниум, тоест в стихове тринадесети до петнадесети, Христос започна да учи Своите ученици за кръста, като по този начин предобразяваше историята на лагерното събрание в Ексетър до 22 октомври 1844 година. В началото на реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди „събитията, свързани с края на изпитателното време“ бяха разпечатани, а в края на движението на сто четиридесет

и четирите хиляди „събитията, свързани с края на изпитателното време“ са разпечатани в скритата история на стих четиридесети.

„Днес, в духа и силата на Илия и на Йоан Кръстител, вестители, определени от Бога, насочват вниманието на един свят, надвиснал под съда, към тържествените събития, които скоро ще се изпълнят във връзка с последните часове на благодатното време и явяването на Христос Исус като Цар на царете и Господ на господарите.“ Пророци и царе, 715, 716.

„събитията, свързани с приключването на благодатното време“, са събитията, които се разпечатват в скритата история на четиридесети стих. В трета глава на Захария са онагледени заключителните сцени на следствения съд. Вдъхновението съчетава свидетелството на Захария с онези, които са запечатани в девета глава на Езекиил.

„Божият народ въздиша и плаче за мерзостите, които се вършат в земята. Със сълзи те предупреждават нечестивите за опасността, в която се намират, като потъпкват Божия закон, и с неизказана скръб се смиряват пред Господа поради собствените си прегрешения. Нечестивите се подиграват на тяхната скръб, осмиват тържествените им увещания и се присмиват на онова, което наричат тяхна слабост. Но мъката и смирението на Божия народ са недвусмислено доказателство, че той възвръща силата и благородството на характера, изгубени вследствие на греха. Тъкмо защото се приближават повече до Христос и очите им са устремени към Неговата свършена чистота, те така ясно разпознават крайната греховност на греха. Тяхното съкрушение и себеунижение са безкрайно по-приемливи пред Бога, отколкото самодоволният, надменен дух на онези, които не виждат причина да скърбят, които презират смирението на Христос и претендират за съвършенство, докато престъпват святия Божи закон. Кротостта и смирението на сърцето са условията за сила и победа. Венецът на славата очаква онези, които се покланят в подножието на кръста. Блажени са тези, които плачат, защото те ще се утешат.“

„Верните, молещи се люде са, така да се каже, затворени заедно с Бога. Самите те не знаят колко сигурно са защитени. Подтиквани от Сатана, управниците на този свят се стремят да ги погубят; но ако очите им можеха да се отворят, както се отвориха очите на слугата на Елисей в Дотан, те биха видели Божиите ангели, разположени на стан около тях, които със своя блясък и слава държат в възпиране силите на тъмнината.

„Когато Божият народ смирява душите си пред Него, молейки за чистота на сърцето, се дава заповедта: „Свалете от тях оцапаните дрехи“, и се изричат насърчителните думи: „Виж, отнех от тебе беззаконието ти и ще те облека в премяна.“ Безупречната одежда на Христовата правда се полага върху изпитаните, изкушавани, но верни Божии чеда. Презреният остатък е облечен в славни одежди, за да не бъде вече никога осквернен от покварите на света. Имената им се запазват в книгата на живота на Агнето, вписани между верните от всички векове. Те са устояли на хитростите на измамника; не са били отклонени от своята вяроност от ръмженето на змея. Сега те са завинаги обезпечени срещу кроежите на изкушителя. Техните грехове се прехвърлят върху причинителя на греха. А остатъкът не само е простен и приет, но и почетен. „Чиста митра“ се поставя на

главите им. Те трябва да бъдат като царе и свещеници на Бога. Докато Сатана отправяше обвиненията си и се стремеше да погуби това общество, свети ангели, невидими, преминаваха насам и натам, като поставяха върху тях печата на живия Бог. Това са онези, които стоят на хълма Сион с Агнето, като имат името на Отца, написано на челата им. Те пеят новата песен пред престола, онази песен, която никой не може да научи, освен сто четиридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята. „Това са онези, които следват Агнето, където и да отива То. Те бяха изкупени измежду човеците като първи плодове на Бога и на Агнето. И в устата им не се намери лъжа; защото са без недостатък пред Божия престол.““

„Сега се достига пълното изпълнение на онези думи на Ангела: „Чуй сега, Иисусе, велики първосвещенико, ти и другарите ти, които седят пред теб; защото те са мъже за чудо; защото, ето, Аз ще доведа Своя Служител, Отрасъла.“ Христос се открива като Изкупител и Освободител на Своя народ. Сега наистина остатъкът е „мъже за чудо“, тъй като сълзите и унижението на тяхното странстване отстъпват място на радост и чест в присъствието на Бога и на Агнето. „В онзи ден Отрасълът Господен ще бъде красив и славен, и плодът на земята — превъзходен и прекрасен за избавените от Израил. И ще стане така, че онзи, който е останал в Сион, и онзи, който е останал в Йерусалим, ще се нарече свят — всеки, който е записан между живите в Йерусалим.““ Свидетелства, том 5, 474–476.

Сто четиридесет и четирите хиляди в книгата Откровение са групата на Езекиил, които са „запечатани“, докато „въздишат и плачат“ за мерзостите, които са в земята. Те биват запечатани, когато им се дава одеждата на Христовата правда и красивият митър, който представлява Петровите „царе и свещеници“, които не бяха Божий народ, но сега са станали Божий народ.

Но вие сте избран род, царствено свещенство, свят народ, люде, придобити за Негово притежание, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега получихте милост. Възлюбени, моля ви като чужденци и пришълци да се въздържате от плътските страсти, които воюват против душата; като имате поведение честно между езичниците, та, в онова, в което говорят против вас като против злосторници, чрез добрите ви дела, които виждат, да прославят Бога в деня на посещението. 1 Peter 2:9–12.

И така, ако наистина ще послушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, тогава ще Ми бъдете особено съкровище измежду всички народи; защото цялата земя е Моя. И ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които ще говориш на израилевите чеда. Изход 19:5, 6.

„В последните дни от историята на тази земя Божият завет с Неговия народ, който пази Неговите заповеди, трябва да бъде подновен. „В онзи ден ще сключа за тях завет с полските зверове, с небесните птици и с пълзящите по земята неща; и ще строша лъка, меч и войната от земята, и ще ги направя да лежат в безопасност. И ще те сгодя за Себе Си довека; да, ще те сгодя за Себе Си в правда, в съд, в милост и в щедри милости. Ще

те сгодя за Себе Си във вярност; и ти ще познаеш Господа.“

„И ще стане в онзи ден, ще чуя, казва Господ, ще чуя небесата, а те ще чуят земята; и земята ще чуе житото, виното и дървеното масло; а те ще чуят Езраел. И ще я посея за Себе Си в земята; и ще покажа милост към онази, която не беше получила милост; и ще кажа на онези, които не бяха Мой народ: Ти си Мой народ; а те ще кажат: Ти си мой Бог.“ Осия 2:14–23.

„В оня ден... останалите от Израила и спасените от Якововия дом... ще се уповават на Господа, Светия Израилев, с истина.“ Исая 10:20. От ‘всеки народ, племе, език и люде’ ще има такива, които с радост ще откликнат на вестта: ‘Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът на Неговия съд.’ Те ще се отвърнат от всеки идол, който ги привързва към тази земя, и ще ‘се поклонят на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.’ Те ще се освободят от всяко заплитане и ще застанат пред света като паметници на Божията милост. Послушни на всяко Божествено изискване, те ще бъдат разпознати от ангели и от човеци като онези, които ‘пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.’ Откровение 14:6–7, 12.“

„Ето, идат дни, казва Господ, когато орачът ще настигне жътваря, и тъпчещият гроздето — онзи, който сее семе; и планините ще капят сладко вино, и всички хълмове ще се разтопят. И ще върна от плена Моя народ Израил, и те ще съградят запустелите градове и ще ги населят; ще насадят лозя и ще пият виното им; ще направят и градини и ще ядат плода им. И ще ги насади в земята им, и те няма вече да бъдат изтръгнати от земята си, която им дадох, казва Господ, твоят Бог. Амос 9:13–15.“ Review and Herald, 26 февруари 1914 г.

Очевидно е, че от момента, когато последното избрано поколение от сто четиридесет и четирите хиляди бъде запечатано, все още има езичници, които могат да бъдат повлияни от начина на живот (поведението) на сто четиридесет и четирите хиляди през деня на посещението на езичниците.

„Човешката власт и човешката мощ не са основали Божията църква и също така не могат да я унищожат. Не върху скалата на човешката сила, а върху Христос Исус, Канарата на вековете, беше основана църквата, „и портите на ада няма да ѝ надделее“. Матей 16:18. Божието присъствие придава устойчивост на Неговото дело. „Не уповавайте на князе, нито на човешки син“ — това е словото, което идва към нас. Псалом 146:3. „В тишина и упование ще бъде силата ви.“ Исая 30:15. Божието славно дело, основано върху вечните принципи на правдата, никога няма да се провали. То ще върви от сила в сила, „не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите“. Захария 4:6.

„Обещанието: „Ръцете на Зоровавел положиха основите на този дом; неговите ръце и ще го довършат“, се изпълни буквално. Стих 9. „Юдейските старейшини градяха и преуспяваха чрез пророкуването на пророк Агей и на Захария, сина на Идо. И те градиха и го завършиха според заповедта на Израилевия Бог и според заповедта на Кир, Дарий и Артаксеркс, персийския цар. И този дом бе завършен на третия ден от месец Адар [дванадесетия месец], в шестата година от царуването на цар Дарий.“ Ездра 6:14, 15.“

Пророци и царе, 595, 596.

Стихове тринадесети до петнадесети представят пророческите събития, които водят до приключването на времето на изпит за пазителите на съботата при неделния закон. Те също така представят третата от трите стъпки в десети стих на Даниил дванадесета глава. Десети стих е „очистването“, стихове единадесети и дванадесети представят „избелени“, а стихове тринадесети до петнадесети представят лакмусовия изпит, при който девиците, пазещи съботата, са „изпитани“.

Вътрешната вест в книгата на Даниил е представена чрез видението при река Улай в глави седма до девета, а външната вест е представена чрез видението при река Хидекел в глави десета до дванадесета. Дванадесета глава е кулминацията както на вътрешните, така и на външните видения и представя начина, по който Христос издига и очиства сто четиридесет и четирите хиляди. Стихове десети до шестнадесети представят скритата история на четиридесети стих от 1989 година до неделния закон от четиридесет и първи и шестнадесети стих. Стиховете, които се вписват в скритата история, представляват съвършеното изпълнение на десети стих от дванадесета глава.

Мнозина ще се очистят, и ще станат бели, и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. И от времето, когато бъде премахната всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни. Даниил 12:10–12.

„Мъдрите“, които разбират стихове десет до шестнадесет и които са били запечатани както „интелектуално“, така и „духовно“, са онези, които разбират външната пророческа вест, представена в скритата история на стих четиридесет, и които са били „интелектуално“ утвърдени в това разбиране преди неделния закон. „Мъдрите“ са онези, които са били преобразени от вътрешната вест, представена в Откровение, глава единадесета, стих единадесет, и са се утвърдили в тази опитност преди неделния закон.

„Мъдрите“ са онези, които са приели „благословието“, свързано с „очакването“, с което сто четиридесет и четирите хиляди са обозначени като онези, които изпълняват съвършеното и окончателно изпълнение на десетте девици. Откровение единадесета глава, единадесети стих, настъпи през юли 2023 г., като по този начин отбеляза „времето на края“, когато Даниил и Откровение чрез двама свидетели посочват, че увеличаването на знанието, което бе разпечатано през юли 2023 г., определя процеса на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Единадесет плюс единадесет е равно на двадесет и две, което е символ на съчетаването на божествеността с човечеството, а онези, които преминават през тристепенния очистителен процес, който произвежда сто четиридесет и четирите хиляди, са посочени в Даниил дванадесета глава, дванадесети стих, като по този начин се дава още един белег на Палмони, защото дванадесет по дванадесет е равно на сто четиридесет и четири хиляди.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

